

○ คำสั่ง

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๑๒๑๓/๒๕๕๙

คำสั่งที่ ๑๔๓๔ / ๒๕๕๙

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ระหว่าง { องค์การบริหารส่วนจังหวัดกระบี่ ผู้ฟ้องคดี

นายกเทศมนตรีเมืองกระบี่ ที่ ๑

คณะกรรมการพิจารณาการขึ้นการประเมินค่ารายปี และ

คณะกรรมการพิจารณาคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๒/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๓๔๘/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครศรีธรรมราช)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๗๖๒ และเป็นผู้ครอบครองที่ดินตามหลักฐานแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๖๑ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพาณิชย์ ๓ ชั้น ๑๔ คูหา และอาคารพาณิชย์ ๔ ชั้น ๒๗ คูหา ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็น "ผู้รับประเมิน" มีหน้าที่ชำระค่าภาษีโรงเรือนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ผู้ฟ้องคดีได้รับใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี

/พ.ศ. ๒๕๕๙...

พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ โดยปลัดเทศบาล
เมืองกระบี่ได้ประเมินค่าภาษีที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเป็นเงินจำนวน ๓๐๖,๓๘๘ บาท
และจำนวน ๔๑๔,๕๐๐ บาท ตามลำดับ แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การประเมินภาษีโรงเรือน
และที่ดินดังกล่าวไม่ถูกต้อง จึงมีหนังสืออุทธรณ์และมีคำร้องลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘
ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้พิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีมติเห็นชอบตามรายการประเมินภาษีโรงเรือนและ
ที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๘
แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการประเมินภาษีโดยไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้ทำการพิจารณาทางปกครองต้องดำเนินการตามขั้นตอน
และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙
แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๒๓
แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ที่มีบัญญัติให้เจ้าหน้าที่
ผู้ทำการพิจารณาทางปกครองมีอำนาจตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดียื่น
หรืออาจเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หรืออาจเข้าตรวจสอบโรงเรือนที่ยื่น
แบบภาษีต่อหน้าผู้ประเมิน ทั้งนี้ เพื่อให้การประเมินภาษีมีความถูกต้องตามมาตรา ๘
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐาน
ประกอบเอกสารที่ยื่นก่อนมีคำสั่งตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดิน
ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมาตรา ๒๑
แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี
พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบคำสั่งดังกล่าวว่าเหตุใดอัตราภาษีที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระใน
ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงไม่เป็นไปตามอัตราที่ผู้ฟ้องคดีเคยชำระใน
ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๖ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์ และมีคำร้อง
ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนคำสั่งอีกครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติเห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดี
ชำระภาษีตามจำนวนเงินที่ได้มีการแจ้งรายการประเมินภาษีไว้แล้ว โดยไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดี

/ชี้แจง...

ชี้แจงข้อเท็จจริงและไม่ได้แสดงเหตุผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งตามหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มูลเหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากการที่ปลัดเทศบาลเมืองกระบี่ได้ออกใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ ประเมินค่าภาษีจำนวน ๓๐๖,๓๘๘ บาท และจำนวน ๔๑๔,๕๐๐ บาท ตามลำดับ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๗๖๒ และเป็นผู้ครอบครองที่ดินตามหลักฐานแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๖๑ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ โดยให้นำค่าภาษีไปชำระภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับใบแจ้งการประเมิน และแจ้งว่าหากไม่พอใจในการประเมินให้ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ได้ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่า จำนวนอัตราภาษีที่ประเมินดังกล่าวสูงเกินสมควร จึงได้มีหนังสืออุทธรณ์และยื่นคำร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีมติเห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีตามจำนวนเงินที่ได้มีการแจ้งรายการประเมินภาษีไว้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แม้ผู้ฟ้องคดีจะเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการประเมินภาษีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๘ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องศาลโดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ คดีนี้จึงเป็นคดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับ

/ภาษีอากร...

ภาษีอากร ตามนัยมาตรา ๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดี
ภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๒๘ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลภาษีอากร คดีนี้จึงมิใช่
คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคสอง (๓)
แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

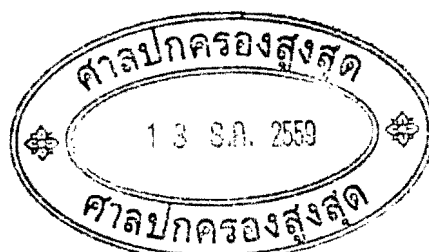
ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้อง
ไว้พิจารณา ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการประเมินภาษีโรงเรือนตามใบแจ้งรายการ
ประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘
มกราคม ๒๕๕๘ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งในส่วนของ การพิจารณาทางปกครองก่อนมี
คำสั่งทางปกครองที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐
และมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับ
มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕
และไม่ถูกต้องในส่วนของอัตราค่าภาษีที่กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีตามมาตรา ๘
แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ แต่สำหรับคดีนี้ ผู้ฟ้องคดี
มีความประสงค์ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
ในส่วน of คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการออกคำสั่งทางปกครอง
โดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำการนั้น
ซึ่งเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑)
แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีความประสงค์ที่จะขอให้ศาลปกครองพิพากษาความไม่ชอบด้วยกฎหมาย
ของอัตราค่าภาษีตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕
แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ใบแจ้งรายการประเมินและใบแจ้งคำชี้ขาดดังกล่าวเป็นคำสั่ง
ของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติ
ภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิ
หรือหน้าที่ของบุคคลระหว่างหน่วยงานราชการกับผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง
ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
(เทียบเคียงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๔๒/๒๕๕๑) ซึ่งต้องอยู่ในบังคับตามมาตรา ๓๗
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงต้องจัดให้มีเหตุผลซึ่งประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ

/ข้อกฎหมาย...

ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณา และข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำการพิจารณาทางปกครองมีอำนาจตรวจสอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่ผู้รับประเมินยื่น หรืออาจเรียกให้ผู้รับประเมินชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หรืออาจเข้าตรวจสอบโรงเรียนที่ยื่นแบบภาษีต่อหน้าผู้รับประเมิน เพื่อให้การประเมินอัตราภาษีถูกต้อง รวมทั้งต้องให้โอกาสผู้รับประเมินได้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานประกอบเอกสารที่ผู้รับประเมินยื่นไว้ ก่อนมีคำสั่งตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรียนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ แต่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และไม่ได้ให้เหตุผลประกอบคำสั่งพิพากษาว่า เหตุใดอัตราภาษีโรงเรียนที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระในปีภาษี พ.ศ. ๒๕๕๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงไม่เป็นไปตามอัตราภาษีที่ผู้ฟ้องคดีเคยชำระในปีภาษี พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๖ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีต้องชำระภาษีเพิ่มขึ้น ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประเมินภาษีโรงเรียนผู้ฟ้องคดี ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๖ ตามค่าเช่าซึ่งถือเป็นค่ารายปี ตามสัญญาเช่าที่ผู้ฟ้องคดีทำกับผู้เช่าแต่ละราย ซึ่งเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรียนและที่ดินพุทธศักราช ๒๔๗๕ แต่ต่อมา ในปีภาษี พ.ศ. ๒๕๕๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับประเมินอัตราค่าภาษีให้ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเพิ่มเติม โดยไม่ใช้ฐานค่ารายปีจากค่าเช่าตามสัญญาเช่าดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยได้ชี้แจงทั้งข้อเท็จจริงตามสัญญาเช่า และข้อกฎหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทบทวนคำสั่งดังกล่าวอีกครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยมีได้แจ้งเหตุผลใด ๆ ให้ผู้ฟ้องคดีได้ทราบการใช้ดุลพินิจดังกล่าว รวมทั้งมิได้เรียกผู้ฟ้องคดีให้ไปชี้แจงข้อเท็จจริงใด ๆ เพิ่มเติมเช่นกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งการประเมินภาษีโรงเรียนและที่ดิน ตามใบแจ้งรายการ เล่มที่ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ เลขที่ ๖๗/๒๕๕๗ และเลขที่ ๖๘/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ ไม่เป็นไปตามค่ารายปีตามสัญญาเช่า โดยไม่มีเหตุผลประกอบการใช้ดุลพินิจดังกล่าว และเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรียนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

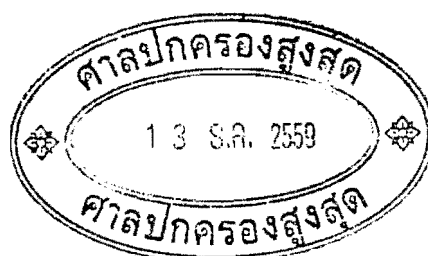

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาผลของคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ และใบแจ้งคำชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ ว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และขอให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด ... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๔) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (๕) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด (๖) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง วรรคสอง บัญญัติว่า เรื่องดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง (๑) การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหาร (๒) การดำเนินการของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ (๓) คดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย หรือศาลชั้นอุทธรณ์พิเศษอื่น และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๒๘ บัญญัติว่า ศาลภาษีอากรมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งในเรื่องต่อไปนี้

/(๑) คดีอุทธรณ์...

(๑) คดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร...

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๗๖๒ และเป็นผู้ครอบครองที่ดินตามหลักฐานแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค. ๑) เลขที่ ๖๑ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารพาณิชย์ ๓ ชั้น ๑๔ คูหา และอาคารพาณิชย์ ๔ ชั้น ๒๗ คูหา ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีได้รับใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ โดยปลัดเทศบาลเมืองกระบี่ได้ประเมินค่าภาษีที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเป็นเงินจำนวน ๓๐๖,๓๘๘ บาท และจำนวน ๔๑๔,๕๐๐ บาท ตามลำดับ แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินดังกล่าวไม่ถูกต้อง จึงมีหนังสืออุทธรณ์และมีคำร้องลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินใหม่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีมติเห็นชอบตามรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นและมีคำขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๙ และเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งตามหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๙ เมื่อพิจารณาคำฟ้องและคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้วจะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินของผู้ฟ้องคดีเสียใหม่ให้ถูกต้อง จึงเป็นข้อพิพาทที่เป็นคดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลภาษีอากรตามมาตรา ๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. ๒๕๒๘ ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคสอง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งว่า ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในส่วนของคำสั่ง

/ทางปกครอง...

ทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการออกคำสั่งทางปกครองโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น เห็นว่า แม้คำสั่งตามใบแจ้งรายการประเมินภาษีโรงเรือนและที่ดินประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ภ.ร.ด.๘) ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์แจ้งตามหนังสือ ที่ กบ ๕๒๐๐๒/๑๖๔๗ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๘ จะมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง แต่เมื่อคำฟ้องคดีนี้อยู่ในอำนาจการพิจารณาของศาลภาษีอากรแล้วตามที่วินิจฉัยข้างต้น ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

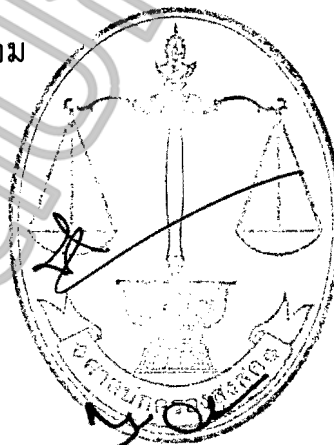
นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพนตล เสงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าแผนกคดีสิ่งแวดล้อม
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประวิตร บุญเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

